

FOLKVIJLAN

A large crowd of people is marching down a city street. Many are holding red and orange flags, some with socialist symbols like a fist holding a hammer and sickle. The crowd is diverse in age and appearance, and the street is lined with buildings.

För socialism i vår livstid

**Hur vi gjorde
1 maj till vår**

Sid 4

**Vänsterns svar
på nationalismens
återkomst**

Sid 14

**Hyresgästerna får
betala kalaset**

Sid 24

Innehåll

- 3: Ledare: Hoppet växer i Skåne denna 1 maj
- 4: Hur vi gjorde 1 maj till vår
- 7: 1 maj runt om i Skåne
- 8: Vi kan inte bygga ett socialistiskt samhälle på en nyliberal grund
- 9: Facit korsord
- 10: Grafik
- 11: Släpp socialisterna loss – det är valår!
- 12: Det absurda – kapitalismens monstruösa symtom
- 14: Kapitalism, imperialism och vänsterns svar på nationalismens återkomst
- 15: Intervju: Jeremy Corbyn till Malmö på stor vänsterkonferens
- 16: USA och Israels attack på Iran – en del av en bredare imperial strategi
- 18: Vänsterpartiet vill se en ny inriktning för Skåne
- 19: Krönika: Din förlossning ska inte "effektiviseras"
- 20: När Vänsterpartiet får vara med och bestämma
– verkliga förändringar för Lundabor
- 22: Tryggheten raseras när rasism blir regeringspolitik
- 23: Succé när mini-Vänsterdagarna gick av stapeln i Klippan
- 24: Högerens repression har plötsligt blivit socialdemokratins politik
- 25: Dubbla skäl att satsa på matbank
- 26: Efter köpfesten: Hyresgästerna får betala kalaset
- 27: Orimliga hyresförhandlingar när skiljemannen bestämmer
- 28: Bokrecension: Förbannelsen av Karin Pettersson
- 30: Region- och riksdagslistorna
- 33: Vänsterdagarna i Skåne 2026
- 34: Felicia säger nej till folkmord
- 35: Socialistbingo

Stöd socialistiska stödfonden

Ge ett bidrag till kampen.
Eller varför inte bli månadsgivare?
Tack för ditt bidrag!

Fyll i medgivande på
vmalmo.se/du-behovs/skank-en-gava/
så ordnar vi resten.

Du kan också SWISHA valfritt belopp till
123 173 33 85

Folkviljan ges ut av Vänsterpartiet Malmö och Vänsterpartiet Skåne.
Ansvarig utgivare: Tove Karnerud.
Redaktör: Michaela Larsson.
Redaktion: Olof Norborg, Per Långby, Lasse Hansson, Johan Strandell, Alex Fuentes och Sofie Valfridsson, Anna Ivarsson, Lisa Jönsson.
Layout: Jan Petterson och Michaela Larsson.
Illustrationer/fotografier: Nils Sjöholm, Paul Ström, Michaela Larsson, Per Långby, Märta Thisner, André de Loisted, Claudia Sonntag-Peters, Vänsterpartiets bildbanker samt privata bilder.

Folkviljan utkommer 4 gånger 2026. Författarna svarar själva för de åsikter som uttrycks i texterna. Dessa behöver inte överensstämma med Vänsterpartiets åsikter. Folkviljan tar tacksamt emot artiklar och insändare men redaktionen ansvarar ej för obeställt material.
Omslagsbild: Nils Sjöholm, 1 maj 2024.
Upplaga: 2 800 ex.
Tryck: Norra Skåne Offset.
Kontakt: michaela.larsson@vansterpartiet.se, Nobelvägen 51 b, 214 33 Malmö, tel. 040-966467.

Hoppet växer i Skåne denna 1 maj

D

et är valår och vägvalen är tydliga. Skillnaderna i samhället syns allt mer och framtidens riktning avgörs här och nu. Samtidigt kommer våren och med den vår viktigaste dag.

1 maj är mer än en tradition. Det är dagen då vi tar plats. Då vi visar styrkan i vår gemenskap. Då vi tillsammans gör klart att vi är många som kräver förändring och att vi inte tänker vänta.

I år är det viktigare än på länge. För samtidigt som priserna skenar, kämpar människor i hela landet för att få vardagen att gå ihop. Hyrorna och räntorna stiger, matkostnaderna pressar hushållen och elräkningarna fortsätter att betunga ekonomin. Vi kan inte ha det så här. Sverige ska vara ett land där vanligt folk har råd att leva, inte bara överleva.

Därför driver vi kravet på lägre hyror. Därför kämpar vi för att pressa ner matpriserna. Därför kräver vi rimliga elkostnader. Det handlar om rättvisa. Det handlar om trygghet. Och det handlar om vilket samhälle vi vill ha.

Men vi stannar inte där. Vi vet att ett bättre liv också

kräver mer tid. Tid att leva, inte bara arbeta. Därför driver vi arbetstidsförkortning, för att människor ska orka, hinna och må bra. Och därför vill vi slopa karensdagen. Ingen ska behöva gå sjuk till jobbet av rädsla för att förlora sin inkomst. Ett tryggt arbetsliv är en självklar rättighet, inte en lyx.

Det här valet handlar om riktning. Om vi ska fortsätta på en väg där kostnaderna vältras över på vanligt folk eller om vi tillsammans tar strid för ett mer jämlikt samhälle. Det kommer aldrig ske om inte vi får vara med och påverka politiken.

Det börjar med oss. Med våra röster. Med våra steg på gator och torg. Med vår gemenskap. Med oss i parlamenten.

Låt oss göra denna 1 maj till något som känns och hörs. Låt oss samlas över hela landet, på gator och torg, i städer och mindre orter. Låt oss visa att vi vägrar acceptera orättvisorna, att vi står upp för varandra och att vi kräver förändring. När vi syns på många platser blir vår röst stark och vi inger hopp.

När vi går tillsammans är vi starka.

Så ta med en vän, en kollega, en granne. Hög fanorna. Fyll gatorna. Låt världen se oss och låt den höra oss.
Vi ses den 1 maj.

**UMIHANA RASOVIC,
ORDFÖRANDE VÄNSTERPARTIET
ESLÖV**

Första maj-demonstration i Sundsvall 1890 under parollen "8 timmars arbete, 8 timmars frihet, 8 timmars hvila".

Hur vi gjorde Första maj till vår

Det var handlingen att symboliskt vägra arbeta som kom att göra Första maj till något mer än bara ytterligare en demonstration eller minnesdag. Det var i de länder och städer där partier, stundtals i konflikt med tvekande fackförbund, insisterade på att genomföra en symbolisk strejk som Första maj verkligen kom att bli en central del av arbetarklassens liv och identitet. Att vägra arbeta på en arbetsdag var både ett sätt att utöva arbetarklassens makt – i själva verket förstås själva definitionen av denna makt – och i sig ett uttryck för denna frihet: att inte tvingas arbeta i sitt anletes svett utan fritt välja vad man ville ta sig för tillsammans med familj och vänner. Det var alltså både ett uttryck för klassens självhävdelse och kamp och en helgdag: ett slags "teaser" för det goda livet som man hade att se fram emot efter arbetarklassens frigörelse.

Inledningsvis spelade valet av datum säkert en avgörande roll för framgången. Vårfeater har djupa rötter i den rituella årscykeln i det norra halvklotets tempererade zon, och själva månaden maj symboliserar ofta naturens återfödelse. I Sverige, för att ta ett exempel, var första maj redan nästan att betrakta som en allmän helgdag. Å andra sidan orsakade vintervädret betydande problem med att få firandet att slå rot i det annars så militanta Australien.

Det riktiga ikonografiska och litterära materialet som vi fått tillgång till under senare år visar tydligt att naturen, växter och inte minst blommor automatiskt och allmänt togs till symboler för högtiden. Vid enklare lantliga sammankomster, som ett möte i en by i Styrien (Österrike) 1890, syns inte banderoller utan blomstersmyckade plakater och musiker. Ett charmerande fotografi från en senare lantlig Första maj, också detta i Österrike, visar socialdemokratiska arbetare-cyklister, kvinnor och män, på parad med bekransade styren och stänkskärmar, och ett litet blomsterpyntat barn placerat i ett slags barnstol, upphängt mellan två

cyklar. Blommor kransar också de stränga porträtt på sju österrikiska delegater till Internationalens kongress 1889 som spreds i samband med Första maj i Wien.

Blommorna tar sig till och med in i den mer militanta mytbildningen. I Frankrike kom 1891 års Fusillade de Fourmies, som resulterade i tio döda, i denna nya tradition att symboliseras av den artonåriga Maria Blondeau, som dansade i spetsen för 200 ungdomar av båda könen och svängde en kvist av blommande hagtorn som hennes fästman gett henne, innan hon sköts till döds av soldaterna. I denna bild sammanfogas uppenbart två olika traditioner relaterade till maj. Vilka blommor förresten? Till att börja med alltså hagtornskvistar med dess färger som leder tankarna till våren snarare än politik. Men rörelsen kom snart att besluta sig för blomster i dess egna färger: rosor, vallmo och inte minst de röda nejlikorna. Stilen varierar mellan länderna, men blommor och andra symboler för tillväxt, ungdom, förnyelse och hopp – som den unga kvinnan – är centrala överallt.

Första majs karaktär av högtid fick en specifik följd som förtjänar att nämnas. Till skillnad från politiken, som på den tiden uppfattades som "mansgöra", så omfattade högtider kvinnor och barn. Såväl texter som bilder visar att kvinnor deltog i Första maj från allra första början. Det som gjorde det hela till en sann uppvisning av klassen i sig, och som tidvis, som i Spanien, lockade arbetare som politiskt inte uppfattade sig som socialister, var just att Första maj inte enbart var något för männen, utan angick hela familjen. Genom Första maj kom i sin tur även kvinnor som inte själva ägnade sig åt lönearbete – i många länder huvuddelen av de gifta arbetarklass-kvinnorna – att identifieras tydligt med rörelsen och klassen. Om (löne) arbetslivet i första hand var något som rörde männen, så förenade detta att för en dag vägra arbeta arbetarklassen över ålders- och könsgränser.

Tidigare hade praktiskt taget alla återkommande helgdagar varit religiösa.

Första maj liknade de kristna högtiderna i att den gjorde anspråk på universalism – eller med arbetarrörelsens begrepp: internationalism. Denna universalism gjorde starkt intryck på de som deltog och bidrog till dess genomslag. De italienska socialisterna, som var väl medvetna om det spontant tilltalande hos idén om en *fiesta del lavoro* för landets huvudsakligen katolska och illitterata befolkning, började senast 1892 kalla Första maj för "Arbetarnas påsk". Liknande paralleller blev vanliga även i andra länder under andra halvan av 1890-talet. Det är inte svårt att se varför. Likheter mellan den socialistiska rörelsen och en religiös väckelse med messianska anspråk, framträdde tydligt redan under Första maj-firandets första år.

På samma sätt liknade rörelsens tidiga ledare, aktivister och propagandister på sätt och vis ett prästerskap, eller snarare kanske en sammanslutning av lekmannapredikanter. I en enastående pamflett från belgiska Charleroi från 1898 finner vi vad som bara kan beskrivas som en Första maj-predikan; inget annat begrepp passar. Den formulerades av och i namn av tio ledamöter och senatorer från Parti Ouvrier Belge, förmodligen alla ateister, under två motto: "Arbetare i alla länder, förena er!" – Karl Marx, och "Älska varandra" – Jesus. Några korta utdrag räcker för att sammanfatta anslaget:

Detta är vårens och festens tid, när naturens eviga evolution strålar fram i all sin härlighet! Fyll er, liksom naturen, med hopp och förbered er på Det nya livet!

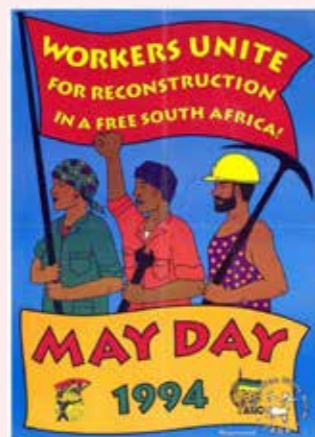
Efter några moraliska uppmaningar ("Visa självrespekt: passa dig för berusande vätskor och förnedrande lustar") och socialistiska uppmaningar, avslutas skriften i ett messianskt stämningsslag:

Snart kommer gränserna att suddas ut! Snart kommer krig och arméer att vara ett minne blott! Varje gång du utövar de socialistiska dygderna Solidaritet och Kärlek, så för du denna framtid närmare. Sedan kommer, i fred och glädje, en värld där socialismen segrat att inträda – så

Några historiska affischer

1 maj-affisch, London 1984.

1 maj-affisch, Sydamerika 1994.

1 maj-affisch, 1895.
Av konstnären Walter Crane.

snart som alla inser att vars och ens samhällliga plikt är att åstadkomma alla människors helsidiga utveckling.

Till skillnad från andra allmänna högtider, inklusive de flesta av arbetarrörelsens dittillsvarande ritualer, firades Första maj inte till minne av något – i alla fall inte utanför den snävare anarkistiskt influerade krets som gärna ville koppla dagen till 1886 års Chicago-anarkister. Den handlade enbart om vad framtiden, i motsats till det från det förflutna som inte hade annat att erbjuda proletariatet än dåliga minnen, hade att erbjuda. “Du passe faisons table rase” (“störtsas skall det gamla snart i gruset”) löd Internationalen och det var knappast en tillfällighet. Till skillnad från den traditionella religionen utlovade “rörelsen” inte belöningar efter döden, utan man ville bygga ett nytt Jerusalem här på jorden. Första majs ikonografi, som mycket snabbt utvecklade en helt egen uppsättning bilder och symboler, är också fullständigt framtidsorienterad, även om vad denna framtid bar i sitt sköte inte alltid var helt tydligt, utöver att det var något bra och oundvikligt.

Organiserandet av och hotet om generalstrejker för att få igenom allmän rösträtt, som nådde en del framgångar i Belgien, Sverige och Österrike, bidrog

till att hålla partier och fackföreningar enade och var faktiskt något som växte fram direkt ur de symboliska arbetsnedläggelserna på Första maj. Den första strejken av det här slaget genomfördes av belgiska gruvarbetare den 1 maj 1891. Fackföreningarna å sin sida förblev betydligt mer engagerade i slagord som det svenska “kortare arbetstid och högre löner!” än de andra aspekterna av den stora dagen. Ibland, som exempelvis i Italien, nöjde de sig helt med sådant och lämnade frågan om demokratin till andra att bekymra sig om. Men rörelsens stora framgångar, inklusive dess framgångsrika kamp för demokrati, växte inte ur snävt ekonomiskt egenintresse.

Demokratin var förstas av avgörande vikt för den socialistiska arbetarrörelsen. Den var inte bara helt avgörande för dess framgång utan omöjligt att skilja från den. Till hägkomsten av det första Första maj-firandet i Tyskland producerades en plakett med Karl Marx på ena sidan och Frihetsgudinnan på den andra. En österrikisk Första maj-affisch från 1891 visar Karl Marx som med Kapitalet i handen pekar ut över havet mot en romantisk paradiso, bakom vilken majsolen stiger, den kraftfullaste symbolen för framtiden. Dess strålar bär de paroller från Franska revolutionen –

frihet, jämlikhet, broderskap – som återfinns på så många tidiga Första maj-nålar och -souvenirer. Marx omges av arbetare, uppenbart redo att mönstra på flottan och sätta segel mot ön – segel som bär inskriptionerna: “Allmän och lika rösträtt, Åtta timmars arbetsdag, Arbetskyddslagstiftning”.

Ungefär så såg alltså den tidigaste Första maj-traditionen ut. Den växte fram otroligt hastigt – på två eller tre år – genom en märklig sammansmältning av det socialistiska ledarskapets paroller och det sätt på vilket de spontant uttolkades av aktiva arbetare. Den formades under dessa första häpnadsväckande år av plötsligt uppblommande massrörelser och -partier, då varje dag präglades av påtaglig tillväxt och själva rörelsen, själva detta att klassen hävdade sin makt, tycktes som en garanti för den kommande segern. Mer än så: högtiden i sig, under vilken arbetarklassen slog upp porten till denna nya värld, tycktes som ett tecken på denna seger.

ERIC HOBBSBAWM

Texten är översatt till svenska av Samuel Carlshamre. Den är ett utdrag av en ursprungligen längre text publicerad av The Jacobin 2017. Läs texten i sin helhet på engelska på jacobin.com.

1 maj i Malmö, 2025. Foto: Nils Sjöholm.

1 maj runtom i Skåne

Eslöv

Eslövs torg kl. 12.00. Tal, musik och politik.

Helsingborg

Samling kl. 14 på Stortorget. Avmarsch kl. 14:30. Demonstration till Furutorpsparken där det blir tal, musik, grillning och barnaktiviteter från ca kl. 15.

Hässelholm

Hembygdsparken 10.00–11.30. Talare: Linnea Bengtsson, Magnus Åkeborn, Katarina Olsson och Nellie Krabbe. Rick Titro står för musik.

Malmö

Malmö för ett socialistiskt maktskifte

Samling 1 på Örtagårdstorget kl. 12, samling 2 på Möllevångstorget kl. 13. Demonstrationen avgår kl. 14. Program i Slottsparken kl. 16–18. Tal, aktiviteter och musik. Efterfest på Far i Hatten kl. 19.00.

Röstånga

Vänsterpartiet Svalöv firar Första maj i Röstånga

Björkgatan 5, Röstånga, kl. 13.00–15.00.

Vi bjuder på pastasallad och gott grillat. Aktiviteter för stora som små.

Simrishamn

Hamnplan klockan 12.00. Lokala talare och musik från Vänstersväng. Servering av kaffe och hembakat.

Sjöbo

Maktskifte i Sverige och Sjöbo. Nya Torg kl. 10.30

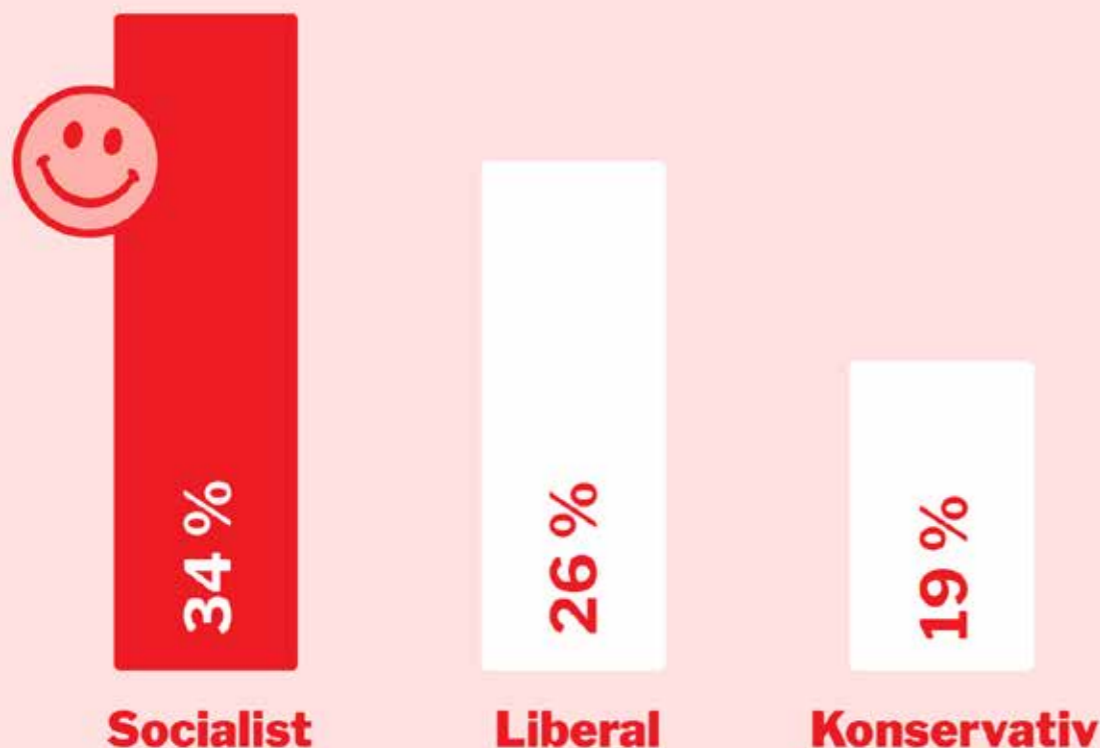
Trelleborg

Rådhusorget kl. 9.30–10.30

Tal av Hanna Gunnarsson, Patrik Milton och Mats Sjölin. Musik: Röda Kapellet.

Socialist, javisst! Flest kallar sig socialister

Källa: DN/Ipsos, mars 2026.

Släpp socialisterna loss – det är valår!

En ny mätning visar att den absolut vanligaste etiketten bland svenska väljare är ”socialist” (34 procent, DN/Ipsos). Vi har en öppen dörr att slå in. **Så socialister – låt oss göra ett vårskräk!**

Liberalismen är nu helt irrelevant i den falska ”center/mitten”-roll de i decennier intagit. Vi ser nu att den ”progressiva liberalismen”, som Nancy Fraser kallade det, är en chimär. Liberalismen har nått en brytpunkt och förlorat sin hegemoniska ideologiska position, varför de nu allierat sig med fascistisk ideologi för att slippa att helt dö. Om denna hegemoniska kamp skriver bland andra Nicos Poulantzas i *Fascism and dictatorship* (1974).

Konfliktlinjen har alltid varit mellan vänster och höger, mellan arbete och kapital. Det är det som nu börjar bli glasklart för allt fler människor. En skärpt konfliktlinje har inneburit mycket positivt för socialismen, som nu presenterar de enda gångbara och hållbara alternativen till kapitalismen.

Runtom i världen vinner socialistiska rörelser mark. Från New York till Tyskland, Belgien och Irland, och nu senast i Manchester där rödgröna Green fick imponerande 40,7 procent av rösterna. De vinner röster för att de har visioner och kämpaglöd, de är i och står med rörelserna och mobiliserar därigenom massorna.

Jag citerar ur Zohran Mamdani installationstal: ”Jag valdes som en demokratisk socialist och jag ska leda som en demokratisk socialist.” Det är exakt det självförtroendet vi ska ha när

1 maj i Madrid. Foto: Soman, Wikimedia Commons

vi presenterar vår politik och vår vision om en socialistisk värld.

Alla behövs i vår kamp för att på alla fronter göra motstånd och alla har något viktigt att bidra med. Vi är olika och vi har ibland olika strategier och metoder. Det är bra, dessa konfliktytor gör att vi ständigt är i rörelse, som en rörelse. När det känns svårt ska vi påminna oss om det klister som håller oss samman: antikapitalismen. Vi vill alla bort från kapitalistisk logik och fascistisk terrorpolitik. Så kom ihåg att vara hårda mot systemet och mjuka mot varandra nu när vi går in i ett valår.

För det är vår tid nu – det är valår!

Släpp socialisterna loss! I Sverige stoppade folket och vänsterrörelser nyligen regeringens tonårsutvisningar. Regeringen hade aldrig pausat utvisningarna om det inte vore för att de möttes av massivt folkligt motstånd – från vänster. Vi kan göra detta. Vi måste skapa vår antiimperialistiska berättelse och äga debatten. Vi måste göra socialism till det enda hegemoniska alternativet genom att vara en självsäker och organiserad socialistisk, miljöradikal och antifascistisk rörelse.

En annan värld är möjlig och vi ska visa det genom våra liv. Vårskräk!

TEXT: MICHAELA LARSSON

”Trump är ett extremt symptom på kapitalismens strukturella kris”, skriver Alex Fuentes. Foto: Wikimedia Commons.

Det absurda – kapitalismens monstruösa symptom

Donald Trump framstår ofta som en absurd och grotesk figur, det han säger låter ofta som en parodi på politik men det blir irrationellt och motbjudande: en mytoman och narcissist som förolämpar meningsmotståndare, sprider uppenbara lögnar och behandlar internationell politik som ett realityprogram. Hot om krig blandas med skämt, lögnar presenteras som sanningar och geopolitik reduceras till spektakel. Men det som framstår

som inkoherent och burlesk teater döljer en brutal verklighet. Trumpismen är inte bara en personlig stil, den är ett symptom på kapitalismens kris och en ny epok av imperialism, nationalism och nyfascistisk politik.

Man behöver inte vara åldersfascist för att konstatera att Trump, vid snart 80 års ålder, utmärker sig genom ett återkommande mönster av märkliga, motsägelsefulla och ibland direkt absurda, inkongruenta, och i negativ bemärkelse infantila

uttalanden. Under pandemin hävdade han att ”om vi testar mindre får vi färre fall”, och spekulerade offentligt i att injicera desinfektionsmedel och påstod att vind orsakar cancer.

Klimatförnekelsen har varit lika konsekvent som uppseendeväckande: ”Klimatförändringarna är en kinesisk bluff”, följt av påståenden om att den globala uppvärmningen skulle ta slut ty det var kallt en vinterdag. Till detta kommer ett ständigt självförhålligande:

”Jag är ett mycket stabilt geni”, ”Ingen vet mer än jag om...” I mer surrealistiska ögonblick har Trump förklarat att USA har ”en större kärnvapenknapp” och att han själv uppfann begreppet ”fake news”.

Håller Trump på att förlora förståndet eller bli dement? Många bedömare har tolkat detta som tecken på mental eller kognitiv nedgång. Under sin andra mandatperiod har Trump uppvisat ett erratiskt beteende: han har somnat under möten, tappat tråden i samtal och gjort långa utvecklingar om inredning, ”galna valar” eller hur Barack Obama går i trappor. Vid ett möte med EU-kommissionens ordförande Ursula von der Leyen bytte han plötsligt ämne från migration till ett raseriutbrott mot vindkraftverk. Kritiker har ifrågasatt hans psykiska och fysiska kapacitet. Andra, framförallt inom Vita huset har envist försäkrat att hans mentala skärpa är ”oöverträffad”. Psykologer och psykiatriker har emellertid pekat på drag som osammanhängande resonemang, tangentiellt tänkande och tvångsmässig upprepning, mönster som i en klinisk kontext normalt skulle föranleda en neuropsykiatrisk utredning.

Men frågan är om detta är det mest relevanta. Att reducera Trump till ett medicinskt eller psykologiskt problem riskerar att missa det väsentliga. Hans absurda uttalanden är inte bara uttryck för personliga brister, de fyller en politisk funktion. När Trump under pandemin sade att färre tester skulle innebära färre smittade, var det inte bara okunskap. Det var ett maktpolitiskt påstående: om fakta är obekväma, ska de elimineras. Verkligheten upphör att vara en gräns och blir istället ett hinder som måste undanröjas.

Samma logik genomsyrar hans klimatförnekelse, vetenskapsfientlighet och flirt med konspirationsteorier. I trumpismen debatteras inte sanningen, den ersätts av ledarens vilja. Anti-sanningen blir ett politiskt program. Detta antiintellektuella projekt har haft ett verkligt socialt underlag. Decennier av nyliberal politik, avindustrialisering, otrygga jobb och statligt tillbakadragande har skapat ett djupt socialt missnöje. Men i stället för att

riktas mot kapitalets makt eller ekonomiska eliter kanaliseras ilskan mot forskare, journalister, lärare, migranter och offentligt anställda. Okunskap förvandlas till dygd, arrogans till äkthet kombinerat med råhet.

De ständiga motsägelserna och de uppenbara felaktigheterna har inte försvagat Trumps sociala bas, åtminstone inte avsevärt. Det diskursiva kaoset undergräver rationell kritik och normaliserar det oacceptabla. När nedmonteringen av miljöskydd, sociala rättigheter och asylsystem presenteras som ett skämt, förlorar politiken sin allvarstygnd. Det absurda fungerar som en permanent rökriddå.

Uttalandet ”om jag förlorar är det valfusk” är här centralt. Det är inte ett infall, utan ett koncentrerat uttryck för en auktoritär världsbild där liberal demokrati bara accepteras så länge den levererar ”rätt” resultat. Institutioner töms på innehåll samtidigt som ”folket” åkallas i en abstrakt och uteslutande form, ett typiskt kännetecken för den reaktionära extremhögern. Trumps clownaktiga politiska stil leder ofta till att man avfärdar honom som en bisarr figur samtidigt som pajaseriet fungerar som en förberedelse för en linje som i praktiken innebär en brutal återkomst av imperial maktpolitik, all irrationalitet bottenar i maktintressen hos USA:s härskande klass.

Ur vår synvinkel är Trump ingen historisk olycka eller isolerad clownfigur. I ena stunden hotar han med handelskrig, i nästa föreslår han att USA ska köpa Grönland. Trump är inte bara en excentrisk individ som ställer till med väsen och uppmärksamhet, han är förstas inte orsaken till kapitalismens kris, men ett av dess tydligaste symptom. Ett extremt symptom på kapitalismens strukturella kris. När systemet inte längre kan erbjuda materiell trygghet och framtidsstro, tar det sin tillflykt till rädsla, lögnar och symbolisk brutalitet. Trumpismen visar hur auktoritära och fascistoida tendenser kan ikläda sig underhållningens och spektaklets form. Allt kring

Trump har tagit en ännu mörkare vändning.

Gaza som Israel har omvandlat till ruiner vill Trump göra till en ”Riviera i Mellanöstern”. Denna perversa formulering avslöjar mer än någon geopolitisk analys: för extremhögern framstår krigets resultat inte som en humanitär katastrof utan som ett investeringsprojekt. Redan i början av 2026, efter bortförandet av Nicolás Maduro, beskrev Trump Venezuela som ett ”perfekt scenario”, ett ”dött land”. Kort därefter hävdade han att man på Kuba ”har hunger, ingen olja och inga pengar”, utan att med ett ord nämna USA:s totala blockad mot ön. Samtidigt talade han om möjligheten till ett ”vänligt och kontrollerat övertagande” av Kuba.

Efter bombningarna mot Iran

spred Trump dessutom en video med amerikanska bombplan ackompanjerad av den satiriska låten ”Bomb, bomb, bomb Iran”. Att använda en popparodi om bombningar i ett verkligt krigssammanhang framstår som något närmast surrealistiskt och feberdrömslikt. Trump har påstått att han ska ”bomba skiten ur kustlinjen” (Iran) och ”Vi kanske bombar dem lite till bara för att det är kul”. Det oberäkneliga och idiotiska hos Trump har inte försvunnit, tvärtom, det har omsatts i en ny stegrad aggressivitet och i ett nytt imperialistiskt krig.

Men det räcker inte att skaka huvudet åt det groteska. Satir utan analys och organisering riskerar att bli politiskt steril. Trumps absurditeter förbereder marken för att acceptera det oacceptabla, det urholkar själva sanningsbegreppet och försvagar vår kollektiva förmåga att föreställa oss alternativ. Vänsterns uppgift kan därför inte begränsas till moralisk indignation eller psykologiska spekulationer. I barbariets tid måste vi socialister blottlägga det absurda som maktmedel, återupprätta en materiell och socialt förankrad sanning och utmana det reaktionära projektet med kunskap, organisering och fortsatt kamp.

TEXT: ALEX FUENTES

Kapitalism, imperialism och vänsterns svar på nationalismens återkomst

När John Hörnquist besökte *Poeten på hörnet* i Malmö den 22 mars för att tala om sin kommande bok *Världens återkomst: kapitalet, imperiet och socialdemokratins gränser* kretsade samtalet kring en central fråga: hur hänger ekonomin, geopolitiken och den nationella politiken ihop och varför har högern haft lättare än vänstern att formulera en berättelse om den nya tiden?

Hörnquists utgångspunkt är att kapitalismen aldrig fungerar av sig själv. Den formas alltid tillsammans med stater, politiska beslut och maktblock. Det handlar ytterst om vem som kontrollerar samhällets överskott och vad det används till välfärd, produktion och utveckling, eller finans, räntor, militär och kontroll. Utvecklingen i Sverige sedan 1980-talet – med finansialisering, privatiseringar och ökade kapitalinkomster – är enligt Hörnquist en del av en större global förändring där allt större delar av överskotten flyttas från uppbyggande verksamhet till spekulation och finansiella tillgångar.

När ojämlikheten ökar och den ekonomiska tryggheten minskar uppstår politisk instabilitet. Om inte vänstern lyckas formulera konflikten som en fråga om ekonomi och makt riskerar den i stället att formuleras som en konflikt mellan kulturer, religioner och nationer. Då framstår rasism, nationalism och militarisering som logiska politiska svar. Konflikten flyttas från klass.

Den världsordning som växte fram efter kalla kriget byggde i hög grad på USA:s dominans över finanssystemet, militärmakten, handeln och energiflödena. En central del i denna ordning har varit kontrollen över Mellanöstern och dess olje- och gasresurser. Stabil tillgång till energi, handel i dollar och politiskt inflytande över regionen har varit avgörande för USA:s globala maktställning. Därför har Mellanöstern gång på gång präglats av krig, interventioner, allianser med auktoritära regimer och konflikter

VÄRLDENS ÅTERKOMST: KAPITALET, IMPERIET OCH SOCIALDEMOKRATINS GRÄNSER

VERBAL FÖRLAG, 2026
John Hörnquist

som hållit regionen politiskt splittrad men strategiskt kontrollerbar.

Denna geopolitik hänger också ihop med den ideologiska utvecklingen i Europa. Hörnquist menar att den islamofobiska högern inte bara ska förstås som en reaktion på migration eller kulturkonflikter, utan som en del av en bredare världsbild. Här lyfter han bland annat motsättningen i nyliberalt tänkande, som hos Friedrich Hayek: å ena sidan idén om en universell global marknad, å andra sidan ett beroende av föreställningar om västerländsk kulturell överlägsenhet. Den motsägelsen leder till en världsbild där vissa människor ses som fullt integrerade i marknadssystemet medan andra betraktas som "överskotts-befolkningar" utan egentligt marknadsvärde – vilket i praktiken öppnar för rasism och exkludering.

I en sådan världsbild framstår hotet alltid som yttre: från Mellanöstern, från islam, från migration, snarare än från ekonomiska strukturer, ojämlikhet och kapitalets makt. När konflikter i Mellanöstern leder till migration till Europa kan högern därför flytta fokus från ekonomisk politik till identitet, kultur och säkerhet. På så sätt binds geopolitik, militarisering och

inrikespolitik samman i en och samma politiska berättelse, där sociala problem förklaras med yttre hot i stället för med ekonomiska motsättningar

Hörnquist beskriver detta som en ny politisk logik där militarism utåt och hårdare samhällen inåt går hand i hand. Militära satsningar, säkerhetspolitik och en hård migrationspolitik legitimeras genom samma världsbild. Samtidigt skapas nya marknader och vinster inom försvarsindustri, säkerhet och gränskontroll. Ekonomi, geopolitik och ideologi förstärker varandra. Samtidigt håller världen på att förändras. Den unipolära värld där USA ensam dominerade efter kalla kriget utmanas nu av en mer multipolär värld med Kina och andra växande ekonomier. När denna maktbalans förändras ökar konflikterna om handelsvägar, naturresurser, teknologi och politiskt inflytande. I denna situation riskerar Europa att hamna i ett beroendeförhållande där man följer USA:s geopolitiska linje, trots att Europas ekonomiska intressen i många fall skulle gynnas av stabilare relationer med både öst och syd.

Hörnquists övergripande poäng är därför att vänstern måste formulera en politik där nationell politik, ekonomisk politik och geopolitik förstås som delar av samma helhet. Annars kommer högern fortsätta dominera problemformuleringen genom att beskriva världen som en kamp mellan nationer och kulturer, i stället för en kamp om resurser, makt och människovärde.

Frågor om välfärd, migration, krig, energi och ekonomi hänger ihop i ett och samma system. Den politiska konflikt som avgör framtiden kommer därför inte bara handla om höger eller vänster i ett enskilt land, utan om vilken världsbild som får dominera – en som bygger på rädsla, gränser och militär makt, eller en som bygger på jämlikhet, demokrati och internationell solidaritet.

TEXT: ANTON ÖHMAN

Jeremy Corbyn till Malmö på stor vänsterkonferens

15-17 maj är det dags för en stor internationell vänster-meetup i Malmö.

Organize! Movement Meetup blir en plats för människor som inte bara vill diskutera politik, utan bli bättre på att faktiskt organisera och bygga folklig makt – i bostadsområden, på arbetsplatser och i rörelser.

Daniel Sestrajcic är en organisatörsvetern och nytt namn på listan för Malmös kommunfullmäktige. Han organiserar, med Zetkin Foundation, konferensen som samlar 300 organisatörer, utvecklare och aktivister från hela Europa och USA.

– Vi ger närmare 40 sessioner: workshops om exempelvis dörrknackning och medlemsaktivering, facklig kamp och bostadsorganisering, 1-on-1 samtal, strategier för att vinna val och bygga långsiktig makt och till och med spela spelet Billionaire & Guillotines. Är du utvecklare eller designer finns flera tech-sessioner och till och med ett Code Camp, säger Daniel Sestrajcic entusiastiskt.

Vilka kommer besöka konferensen?

– Jag är superstolt över att den legendariske vänsterledaren Jeremy Corbyn kommer och talar både på konferensen och på den öppna vänsterfesten för alla Malmöbor med hjärtat till vänster! Några andra som kommer är Valery Alzaga från Mexiko – en genial facklig organisatör som förenat migranter och fackföreningar, Gustavo Gordillo och Magdalena Morena som var DSA-arkitekter bakom Zohran Mamdanis framgångsrika kampanj för borgmästare i New York, Susanne Lang som är en riktig gräsrotsorganisatör för Die Linke

och massiva rörelser i Tyskland. Men vi har också Erik Helgesson från Hamnarbetarförbundet, vår tidigare partisekreterare Aron Etzler, Samah Elous från Leading Change Network och författaren Jonathan Smucker och många fler, säger Daniel Sestrajcic.

Varför är det viktigt att vänster-rörelser gör den här typen av arrangemang?

– För att vi inte vinner automatiskt bara för att vi har rätt i sak. Det finns idag en global höger som är välorganiserad, strategisk och långsiktig. Om vi ska kunna möta det måste vi också bygga kapacitet – och det gör vi inte var och en för sig. Den här typen av platser gör att erfarenheter från till exempel framgångsrika kampanjer i Tyskland, Frankrike eller USA snabbt kan spridas och omsättas i andra sammanhang. – Och kanske viktigast: det bygger relationer. Rörelser som känner varandra, litar på varandra och lär av varandra blir starkare över tid. Och vi har kul! Världen är förjävlig och deprimerande just nu – vi måste ha kul.

Vi ska göra en fantastisk valrörelse i år. Vad ser du fram emot mest?

– Jag ser fram emot en valrörelse som inte bara handlar om budskap, utan om

Daniel Sestrajcic är med och organiserar den stora vänsterkonferensen Organize! Movement Meetup 15-17 i maj i Malmö. Foto: Nils Sjöholm.

organisering. Där människor inte bara är mottagare, utan aktörer. Om vi lyckas med det kan det här bli mer än en valrörelse – det kan bli ett steg mot att bygga en rörelse som faktiskt kan förändra maktförhållandena på riktigt och göra verklighet av målet av att vara största parti och aktör 2030. Vi förstår ju att valrörelser bara är en parentes i den långa kampen för att bygga ett radikalt block som kan åstadkomma verklig förändring, avslutar Daniel Sestrajcic.

TEXT: MICHAELA LARSSON

USA och Israels attack på Iran – en del av en bredare imperial strategi

USA och Israels militära angrepp på Iran är inte en isolerad militär illgärning. Det är ett försök att rita om den politiska kartan i Mellanöstern. Under ledning av en imperialistisk megaloman i Washington och en krigsförbrytare i Tel Aviv har regionen drivits mot ett nytt storkrig,

Trumps bisarra meddelande att han personligen måste involveras i valet av ny ledare i Iran efter Ayatolla Kamenei som han själv lät mördas tar priset. Att Trump ska vara med och bestämma vilken ledare som ska väljas av motståndarna i ett krig är nog totalt förnuftsvidrigt eller ett

”mentalsjukdom” som Freud och Einstein skulle ha sagt, men säger mycket.

När USA och Israel inledde sitt militära angrepp mot Iran presenterades det återigen som en kamp för säkerhet, stabilitet och internationell ordning. Retoriken är välbekant. Den har upprepats gång på gång under de senaste decennierna då Washington

har dragit igång ett nytt krig i Mellanöstern. Det handlar självklart inte om något defensivt krig. Det är ett strategiskt försök att omforma maktbalansen i hela regionen, ett projekt som länge funnits i både amerikanska och israeliska maktcentra. Iran utgör ur detta perspektiv ett hinder. Landet är en regional makt, baserad på en

kapitalistisk ekonomi, men har sedan 1979 stått utanför USA:s direkta kontroll och har dessutom varit en central motståndare till Israels dominans i regionen.

Joe Kent, chef för National Counterterrorism Center, avgick (17/3) från sin post. Det är den första avgången av en högt uppsatt tjänsteman inom Trump-administrationen som direkt motiveras av kriget mot Iran. Kent: ”Mitt samvete tillåter mig inte att stödja kriget som förs i Iran. Iran utgjorde inte något överhängande hot mot vår nation.”

För Washington handlar det ytterst om att säkra den geopolitiska kontrollen över en av världens viktigaste strategiska regioner. Mellanöstern är fortfarande avgörande för energiflöden, handelsvägar och militär dominans. Den stormakt som kontrollerar regionens politiska utveckling får också ett avgörande inflytande över världsekonomin. Det är i detta sammanhang Donald Trumps politik måste förstås. Hans konfrontationslinje mot Iran är inte bara ett uttryck för personliga maniska störningar eller högerpopulistisk retorik. Den är en del av en bredare imperial strategi. USA politiska och militära elit har länge betraktat Iran som ett av de sista stora hindren för ett fullt amerikanskt herravälde över Mellanöstern.

Israels regering under Benjamin Netanyahu driver samtidigt en egen agenda. Den israeliska staten har i decennier försökt säkra sin regionala dominans genom militär överlägsenhet och genom att slå ner varje kraft som kan utmana den. Netanyahus politik är djupt präglad av en rasistisk kolonial logik. Den bygger på föreställningen att Israels säkerhet endast kan garanteras genom permanent militär dominans över regionens folk och genom systematisk krossande av varje form av motstånd. Denna logik har redan visat sitt brutala ansikte i Gaza, där Israels folk-mordskrig har lett till enorma civila förluster och en humanitär katastrof.

I detta sammanhang är kriget mot Iran en del av ett större projekt: att slå sönder de regionala krafter som begrän-

sar Israels och USA handlingsutrymme. Det är därför helt missvisande att se de krigiska angreppen som enbart en fråga om Irans kärnprogram eller regionala miliser. Det handlar om något mycket större, om makten över hela Mellanösterns politiska framtid.

Historien visar vad sådana projekt leder till. USA invasion av Irak 2003 motiverades också med säkerhet och demokrati. Resultatet blev hundratusentals döda, ett sönderslaget samhälle och en region kastad in i årtal av sekteristiskt våld och krig. Interventionerna i Afghanistan och Libyen följde samma mönster: militära kampanjer som utlovade stabilitet men i praktiken skapade nya katastrofer. Kriget mot Iran (i skrivande stund) riskerar att bli ännu mer förödande.

Iran är inte Irak 2003. Det är ett stort och komplext samhälle med över 80 miljoner invånare och djupa politiska, ekonomiska och militära band till andra aktörer i regionen. Den militära upp-trappningen spred sig snabbt till Libanon, Irak, Syrien och hela Persiska viken. Den kan också dra in stormakter och utlösa en långt mer omfattande regional konflikt. Det är inte ”därarna” i Washington eller bombhuvuden i Tel Aviv som betalar priset. Det är de arbetande och civila i hela regionen. Från ett socialistiskt perspektiv är detta krig inte svårt att förstå. Imperialismen fungerar genom att mäktiga kapitalistiska stater använder ekonomiskt och militärt våld för att säkra kontroll över strategiska resurser och politiska territorier. När diplomatiska och ekonomiska metoder inte räcker tar man till kriget. Det är exakt denna logik vi ser idag.

Det betyder inte att den iranska regimen förtjänar politiskt stöd. Den är auktoritär och har brutalt slagit ned arbetarkamp, kvinnornas demokratiska protester för fri- och rättigheter i sitt eget land. Men imperialistiska krig har aldrig varit ett verktyg för frigörelse. Tvärtom har de gång på gång stärkt de mest repressiva krafterna och kvävt de progressiva rörelser som faktiskt finns i

regionen. Det verkliga hoppet finns inte i bomber från USA eller Israel, utan i de sociala och demokratiska rörelser som växer fram bland arbetare, kvinnor och ungdomar i hela Mellanöstern.

Det imperialistiska skrytet har byggt upp ett krig på lögn. ”Det finns alltför många motsägelsefulla uttalanden och signaler från Trump och hans gelikar för att någon amerikan – utom de mest fanatiska Trumpanhängarna eller flaggviftande patrioterna – ska kunna lita på att detta kommer att sluta väl”, skrev en välkänd universitetsprofessor i New York Times.

För vänstern torde uppgiften vara klar. Det gäller att avslöja krigets verkliga syfte dvs att säkra imperial dominans och stärka Israels koloniala stat som redan drivit ett folk-mord mot det palestinska folket och som nu utvidgats till Libanon. Bezalet Smotrich, Israels finansminister och en av de mest högerextrema i regeringen, har sagt om Libanon: ”Vi ska göra som vi gjorde i Gaza” (The Times of Israel, 5 mars 2026). Han syftar på att Beirut södra förorter, Dahiyeh, ska möta samma öde som Khan Yunis, en av de mest sönderbombade städerna i Gaza. Även Israels försvarsminister Yoav Gallant har tidigare sagt att Beirut kan få ”samma öde som Gaza”.

För oss antiimperialister handlar det om att bygga ett brett motstånd mot krigspolitik och att stå i solidaritet med regionens folk, inte med dess förtryckare. Historien har visat gång på gång att imperialistiska krig inte skapar fred utan bara nya ruiner, nya massgravar och nya generationer som tvingas leva i krigets skugga. Det krig som inletts mot Iran riskerar att bli ännu ett sådant kapitel i Mellanösterns blodiga historia, om det inte stoppas.

TEXT: ALEX FUENTES

Krig blir imperialismens utväg när diplomatiska och ekonomiska metoder inte räcker för att säkra kontroll över strategiska resurser och politiska territorier. Bild: Wikimedia Commons.

Vänsterpartiet vill se en ny inriktning för Skåne

Nu har vi tagit ett nytt regionpolitiskt program för kommande mandatperiod. Programmet är ett resultat av samtal, diskussioner, motioner, prioriteringar och ett stort gemensamt arbete i vårt parti. Därför är det också en riktning vi har format tillsammans.

Tack till alla er som har deltagit i medlemsmöten, skrivit motioner, argumenterat, skruvat formuleringar och bidragit med värdefulla erfarenheter och perspektiv från olika håll. Det är så här vår politik blir bättre. Det är så här vi bygger en politik som utgår från människors verklighet i hela Skåne.

Vänsterpartiet Skånes nya regionpolitiska program visar hur vi vill ta ansvar för ett Skåne som håller ihop – med satsningar på sjukvård, jobb, klimatomställning, kultur och folkbildning. Vi sätter stopp för nedskärningar i vården och vill istället investera i personalen. En stark sjukvård är inte bara avgörande när vi blir sjuka – den är också en av regionens viktigaste arbetsplatser. När arbetsvillkoren förbättras stärks både kvaliteten i vården och tryggheten för alla som bor i Skåne.

Samtidigt måste vi ta arbetslösheten på större allvar. Skåne har länge haft en hög arbetslöshet jämfört med många andra regioner. Det påverkar människors ekonomi, hälsa och framtidstro. Därför behöver den regionala utvecklingspolitiken tydligare bidra till fler jobb – genom investeringar i kollektivtrafik, utbildning, grön omställning och hållbar industri. Klimatpolitiken ska inte ses som en kostnad, utan som en möjlighet att skapa arbetstillfällen och bygga framtidens samhälle.

Det ska vara möjligt att bo och arbeta

Efter många samtal, diskussioner och idéer – nu har vi ett nytt regionpolitiskt program på plats. Foto: Vänsterpartiet Region Skåne

i hela Skåne. Tillgång till vård, service, kollektivtrafik, kultur och folkbildning måste stärkas i fler delar av regionen. När människor kan leva goda liv oavsett bostadsort stärker vi både sammanhållningen och demokratin. Kulturen och folkbildningen spelar här en avgörande roll. Studieförbund, folkhögskolor och kulturverksamheter skapar mötesplatser, delaktighet och nya möjligheter genom hela livet. De bidrar till ett öppnare samhälle där fler kan delta och påverka sin egen framtid. Ett levande kulturliv är inte ett komplement till välfärden – det är en del av den.

Vårt regionpolitiska program visar därför vägen till en stark välfärd och en rättvis utveckling i hela Skåne. Det handlar om att använda regionens

resurser till det som gör verklig skillnad i människors vardag: vård efter behov, fler jobb, en rättvis klimatomställning och ett rikt kultur- och bildningsliv.

Ska Skåne utvecklas så att fler får möjlighet att arbeta, leva tryggt och känna framtidstro krävs politiska prioriteringar – och ett nytt regionstyre som vill investera i människor och sammanhållning. Med en stark vänster kan vi bygga ett Skåne där välfärden fungerar, där klimatomställningen skapar jobb och där kultur och folkbildning finns nära människor i hela regionen.

ALEXANDRA THOMASSON
REGIONRÅD, VÄNSTERPARTIET SKÅNE

Din förlossning ska inte "effektiviseras"

Att föda barn är något av det mest omvälvande en människa kan vara med om. Det är smärtsamt, vackert - och ibland skrämmande. I det ögonblicket är man helt beroende av att någon annan bär en igenom det. Att vården finns där och skapar trygghet borde vara självklart. Ändå är det inte det.

Varje valrörelse pratar samtliga politiker om samma sak: en trygg förlossningsvård. Det finns en enighet i orden. Men verkligheten ser annorlunda ut. Nyligen la de styrande partierna i Region Skåne – Moderaterna, Liberalerna och Kristdemokraterna, med stöd av Sverigedemokraterna – sparkrav på 150 miljoner kronor på förlossningen.

Detta samtidigt som varje sommar följer samma mönster. Larmen kommer från förlossningen och BB i Malmö: bemanningen räcker inte under sommarsemestern. Tidigare år har situationen varit ohållbar. Tolvtimmarspass. Barnmorskor och undersköterskor som pressas till bristningsgränsen. Personal som är orolig både för sin egen hälsa, såväl som mammornas och bebisarnas.

Ingen politiker borde acceptera det här.

Vi vet hur viktig personalen är för att ge den födande kvinnan och hennes familj trygghet. Ändå fattas beslut som går ut över personalen. Som om förlossningsvården bara var kostnader att kapa, effektiviseringar att göra. Men kvinnors förlossningar kan inte "effektiviseras". I år har vi möjlighet att visa Tidöpartierna i Region Skåne att vi har fått nog av nedskärningarna i förlossningen.

I år har vi möjlighet att rösta bort dem.

TEXT: ANGELICA SVENSSON

När politiken faktiskt förbättrar människors vardag och välfärden fungerar, växer tilliten till att samhället kan bli mer rättvist. Det inger hopp.
Foto: Nils Sjöholm.

När Vänsterpartiet får vara med och bestämma – verkliga förändringar för Lundaborna

Vad händer när Vänsterpartiet inte bara driver opinion, utan också är med och fattar beslut? I Lund går det att se tydliga resultat. Genom budgetuppgörelser med de styrande partierna har Vänsterpartiet fått igenom flera satsningar som gör skillnad – både för anställda i välfärden och för invånarna.

– **Politik ska inte bara handla om vad vi vill.** Det ska handla om vad vi faktiskt gör. I Lund har vi kunnat visa att det går att genomföra konkreta förbättringar, säger Helena Falk, kommunalråd för Vänsterpartiet i Lund.

Ett exempel är införandet av arbetskor inom omsorgen. Medarbetare får nu ersättning för att själva kunna köpa de skor som passar dem för att använda på jobbet. En liten förändring kan tyckas – men med stor betydelse i vardagen.

– Det är en sådan sak som visar respekt för personalen. Att man ska kunna arbeta bekvämt och hållbart är faktiskt inte för mycket begärt, säger Helena Falk.

En större satsning är den riktade löneökningen på tio miljoner kronor till undersköterskor och stödassistenter inom LSS som genomfördes 2024.

– Det här var ett viktigt första steg. Dels för att höja lönerna i yrken som länge varit underbetalda, men också för att visa att politiken faktiskt kan gå in och förändra, säger Helena Falk.

– Vi kan förbättra arbetssituationen aktivt – utveckling är inte något som bara går åt fel håll eller händer av sig själv.

Även friskvårdsbidraget har höjts, vilket särskilt gynnar dem med lägre löner.

– Det är en förmån som gör verklig skillnad, just för att den är lika för alla. Då betyder den mest för dem som har minst marginaler, säger Helena Falk.

Men för Vänsterpartiet handlar det inte bara om enskilda reformer, utan om synen på kommunen som arbetsgivare.

– Vi har ett ansvar både för våra anställda och för invånarna. Det hänger ihop. Har vi tillräckligt med personal, med rätt utbildning och bra arbetsvillkor – då fungerar också välfärden bättre.

Ett tidigt beslut var att förändra schemalagningen inom omsorgen, bort från centralstyrda modeller och närmare arbetsgrupperna själva.

– Löner och arbetsmiljö måste vara bra för att människor ska vilja och orka jobba inom omsorgsyren. Det är helt avgörande för hela samhället.

Och effekten märks direkt, menar Falk.

– När personalen känner arbetsglädje och att de har kontroll över sin arbetssituation, då blir också kvaliteten för invånarna som får omsorg mycket bättre. Det är en väldigt konkret koping.

Framöver vill Vänsterpartiet ta ytterligare steg. Ett av förslagen är att införa en lägsta lön på 28 000 kronor i månaden i Lunds kommun.

Från arbetskor till höjda löner. Helena Falk menar att Vänsterpartiets politik förbättrar vardagen för Lundaborna. Bild: Privat

– Det skulle gynna många, särskilt kvinnor i vård och omsorg, men också de som jobbat inom lokalvård och måltidsservice, grupper som ofta glöms bort, säger Helena Falk.

– Och det viktiga är: det går att genomföra. Vi har räknat på det. Det är fullt möjligt.

Budskapet är tydligt: när Vänsterpartiet får inflytande händer det saker.

– Det handlar om två saker: om att väga prioritera och om att visa att förändring är möjlig. Att politik inte

bara är stora ord, utan beslut som faktiskt märks i människors vardag, säger Helena Falk.

Hon betonar att varje förbättring, stor som liten, bygger tillit till politiken.

– När människor ser att arbetsvillkor blir bättre och att välfärden fungerar, då växer också tron på att vi tillsammans kan utveckla samhället i en mer rättvis riktning. Vi kan bygga en starkare välfärd – och vi kan göra det här och nu.

TEXT: EMMA ELIASSON ÅSTRÖM

Under svenskt 90-tal plågades landet av rasistiskt gatuvåld. I dag, när rasismen blivit regeringspolitik, ökar otryggheten för mångdubbelt fler.

Det säger **Nicolas Lunabba**, som ett år efter terrorådet på Campus Risbergiska i Örebro kommit ut med boken "Inte din statsminister".

Tryggheten raseras när rasism blir regeringspolitik

Samma dag som vi ses föreslår regeringen och SD att tiden för att få svenskt medborgarskap förlängs för alla som inte är EU-medborgare. Om det går igenom omfattar det även dem som redan ansökt. Ska gälla från nationaldagen.

Vi skickar en viktig signal till personer som söker asyl, sa sverigedemokraten Ludvig Aspling.

Signalen når även dem som redan är här. Den hördes extra tydligt redan på Risbergiska ett år tidigare. Strax efter dådet höll statsministern tal till nationen.

Då blev det en tillfällig paus i hetsandet mot invandrare, säger Nicolas Lunabba.

Men signalerna återkom snart, nu i form av en störtkur. Givna löften om permanenta uppehållstillstånd ska dras tillbaka. Stopp för bidrag till nyanlända flyktingar de första åren. Utvisning ur landet för minsta småbrott...

Tryggheten för miljoner invånare med icke-europeisk bakgrund rubbas. Om de ska utvisas, vad ska de återvända till? För många, som för hans fru, skriver Lunabba, är föräldrarnas hemland bara en hägring, en plats de inte känner.

Några få andra söker bekräftelse hos gängkriminella.

Men för alla gäller att de måste inse att de där uppe inte vill ditt bästa, säger Nicolas Lunabba. Du kan inte vänta på att bli prioriterad, utan måste ta för dig på egen hand.

I stadsdelen Nydala i Malmö har Lunabba och föreningen Helamalmö valt att bejaka invånarnas välgrundade

När rasism blir regeringspolitik sprids rädslan hos alla som har en utomeuropeisk bakgrund, säger Nicolas Lunabba. Foto: André de Loisted.

Det blev en tillfällig paus i hetsandet mot invandrare. Men signalerna återkom snart, nu i form av en störtkur. Givna löften om permanenta uppehållstillstånd ska dras tillbaka. Stopp för bidrag till nyanlända flyktingar de första åren. Utvisning ur landet för minsta småbrott...

”

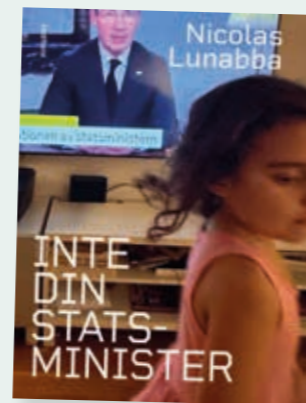
känslor av frustration och främlingskap.

– Motmedlet är kunskap, säger Nicolas. Vi drar slutsatser och fungerar som förebilder. Vi bekräftar dem som individer och erbjuder frukostar, lokaler och mänsklig värme.

Så stärks motståndet. I sin bok berättar han hur dottern Olivia, med sitt mörka skinn, får syn på Ulf Kristersson i TV-rutan, strax efter massakern i Örebro. "Det där är vår statsminister", utropar hon.

Nej, tänker författaren, det är det inte, det är inte din statsminister.

TEXT: PER LÅNGBY

Nicolas Lunabbas bok 'Inte din statsminister'.

Succé när mini-Vänsterdagarna gick av stapeln i Klippan

Hej Katarina Nimé! Du är ordförande i Vänsterpartiet i Klippan. Berätta om vad ni arrangerade i april!

– Bakgrunden är att jag var på Vänsterdagarna i höstas vilket var helt fantastiskt. Jag blev så inspirerad och tänkte på min egen kommun Klippan som tidigare varit ett starkt SD-fäste men där vi i vänstern har kämpat på. Jag tänkte att vi måste göra på ett annat sätt än tidigare för att nå ut med vår politik. Därför anordnade vi en mindre version av Vänsterdagarna. Hanna Gedin var där och pratade om de frågor vi driver i EU-parlamentet och Ciczie Weidby, vår arbetsmarknadspolitiska talesperson, pratade om vårt förslag om förkortad arbetstid.

– Jag kände att jag ville visa Klippanborna att en annan politik är möjlig. Därför tänkte jag att det var viktigt att prata om arbetstidsförkortning men även den rasism som finns i samhället och den rasistiska politik som Tidö-regeringen för och som nu resulterat i bland annat tonårsutvisningarna. Författaren Nicolas Lunabba som är

verksam i föreningen Hela Malmö var där för ett boksamtal om sin senaste bok "Inte din statsminister" som handlar just om den rasism som Tidö-regeringen står för, där vissa grupper i samhället pekas ut som ett problem.

– Vi hade även mingel, olika utställare och fika. Vi ville hålla till på Sågen som är ett fantastiskt ställe med flertalet aktiviteter för ungdomar i Klippan, både kultur- och fritid under samma tak. Här möts också generationer på boulevanen. Det är så kul att se för det är så vi bygger broar och skapar ett helt samhälle.

Har du planer för fler evenemang i Klippan?

– Ja! Jag funderar på att bjuda in våra regionpolitiker för att prata om de olika förutsättningarna i regionerna. Se bara på Region Stockholm där Vänsterpartiet har visat att det kan komma ut bra grejer av att höja skatten. Vi har problem med folkhälsan i Klippans kommun och där kan vi jämföra med Båstads kommun som har en god folkhälsa. Beror det till exempel på socioekonomiska skillnader eller skillnader i utbildningsnivå och hur

Hanna Gedin och Ciczie Weidby på plats i Klippan. Foto: Claudia Sonntag-Peters.

kan vi utifrån det arbeta förebyggande i Klippan? Det vill jag att vi diskuterar.

Dina tre bästa tips för ett bra arrangemang?

- 1) Att folk som är intresserade av ämnet kommer dit så att det blir en bra debatt vid frågestunder. Viktigt att talaren eller moderatorn kan engagera deltagarna i debatten.
- 2) Det är kul med lite "stjärnglitter". Bjud in en välkänd debattör, politiker eller författare!
- 3) Jag har gått med i Vänsterpartiet för att jag vill påverka samhället till det bättre. Att ha ett evenemang där medborgare känner sig delaktiga är viktigt för demokratin.

TEXT: LISA JÖNSSON

Jobba för Vänsterpartiet Helsingborg i valrörelsen!

Vi söker nu en engagerad valaktivist som vill vara en viktig del av Vänsterpartiet Helsingborgs valspurt 2026. Som valaktivist är du med och skapar energi, synlighet och samtal i kampanjen tillsammans med andra medlemmar och aktivister.

Maila din ansökan till helsingborg@vansterpartiet.se. Läs hela annonsen genom att scanna QR-koden med din mobiltelefon.

Högerns repression har plötsligt blivit socialdemokratisk politik

Samhället har misslyckats när politiken börjar behandla barn som om de vore vuxna i rättssystemet, skriver Marek Lakatos.
Foto: Vänsterpartiets bildbank.

Den 10 mars skrev den Socialdemokraternas rättspolitiska talesperson i Dagens ETC om att sänka straffåldern för vissa grova brott och maffialagar.

När barn begår grova brott är det fruktansvärt och ett stort misslyckande för samhället. Självklart måste rättssystemet finnas där. Begår du ett brott ska du lagföras. Rättssystemet måste ge upprättelse för brottsoffer.

Men ett rättssystem måste också innehålla något mer än bara straff. Det måste finnas möjlighet till rehabilitering. En väg tillbaka. Särskilt när det handlar om barn.

Jag har arbetat bland annat som kurator och jobbat med kriminalitetsfrågor inom socialtjänsten under många år. I det arbetet har jag mött väldigt många föräldrar och väldigt många barn som befunnit sig i eller runt kriminella nätverk och miljöer. Men jag har inte under alla dessa år träffat en enda förälder som sagt: "Jag ger upp mitt barn, den får göra som den vill." Tvärtom. De flesta föräldrar kämpar, ofta mer än vad vi ser utifrån.

Det betyder inte att individens ansvar försvinner. Självklart har varje människa ett ansvar för sina handlingar. Men vi kan heller inte blunda för verkligheten runt omkring.

Segregationen är verklig. Trångboddheten är verklig. I Malmö bor många barn i lägenheter där det helt enkelt inte finns plats att vara barn, vart fjärde lever i fattigdom. Samtidigt ser vi hur arbetslösheten är hög i vissa områden, hur skolor kämpar med att få elever att nå fullständiga betyg och hur föräldrar gör allt de kan för att få ekonomin att gå ihop.

Tänk dig ett barn som ser sin ensamstående mamma eller

pappa kämpa varje dag men ändå inte få livet att gå ihop. Den känslan av maktlöshet och skuld är verklig. Och samtidigt finns det alltid någon där ute i området som erbjuder något annat: pengar, status, tillhörighet. Ett kriminellt nätverk som fyller det tomrum som samhället lämnat.

Där har vi systemfelet.

Vi kan stifta hur många lagar som helst. Vi kan höja straff och sänka straffåldrar. Men så länge vi inte vågar ställa den svåra frågan "Varför händer det här?" Så kommer vi bara behandla symptomen. Aldrig orsakerna.

Det här är en cirkel som har pågått år efter år. Skjutningar, sprängningar, nya lagförslag, hårdare retorik. Och ändå står vi här igen.

Det handlar i grunden om ett helt system. Om arbetslöshet, skolor, bostadspolitik, segregation och sociala insatser. Det handlar om vilka livsvillkor vi ger barn från början.

Och ja, det är i slutändan ett politiskt ansvar.

Det är sorgligt att Socialdemokraterna återigen väljer den enkla vägen: repression och symbolpolitik. Förslag som låter handlingskraftiga men som i praktiken inte löser problemen.

Det som länge varit högerns linje i kriminalpolitiken har plötsligt blivit socialdemokratisk politik.

När politiken börjar behandla barn som om de vore vuxna i rättssystemet, då är det inte bara barnen som har misslyckats.

Då har samhället gjort det också.

TEXT: MAREK LAKATOS

Dubbla skäl att satsa på matbank

Det finns olika anledningar att engagera sig i en matbank. Den ena är att minska matsvinnet. Den andra att erbjuda mat till dem som inte har råd att duka upp en fullvärdig måltid till sig och de sina. För volontärerna i **Folkets skafferi** i Malmö gäller båda skälen, i varierande grad.

Therése Fahlström och Elena Nitulescu uppskattar arbetsgemenskapen på Folkets skafferi.
Foton: Per Längby.

Om regeringen sitter kvar efter höstens val lär behoven öka. I början av året presenterade den moderata äldre- och socialförsäkringsministern Anna Tenje det nya bidragstak som är tänkt att träda i kraft 2027. Då får 150 000 hushåll sänkt försörjningsstöd med upp till flera tusen kronor i månaden.

Detta i en tid där köerna till landets matbanker redan blir allt längre.

– Sedan 2023, då jag engagerade mig, har antalet som kommer definitivt ökat, bekräftar Therése Fahlström, styrelsemedlem i den ideella föreningen Folkets Skafferi.

Hit kommer 100-150 personer tre dagar i veckan för att själv plocka ihop

en matkasse som passar deras behov. Några i protest mot överproduktion – bageriernas överskott trotsar all beskrivning, enligt Therése Fahlström – andra av ekonomiska skäl.

Frågan är om de senare delar den moderata ministerns uttalade förhoppning att sänkta bidrag förmår föräldrar att "göra en klassresa" som leder till egen försörjning. En färsk studie från ESO, Expertgruppen för offentlig ekonomi, pekar snarare på att allt fler svenskar är långvarigt lågavlönade, en trend som hållit i sig de senaste femton åren.

Folket skafferi ingår i Ätbart, det svenska matbanksnätverket, och alla i föreningen jobbar ideellt.

– Men även vi har tillgång till maten

vi samlar in. Jag handlar mycket mindre i dag, säger Therése Fahlström. Och vi delar inte ut något som vi inte själva skulle äta.

De som vill hämta en matkasse på matbanken hos Folkets Skafferi anländer redan på förmiddagen då de får en kölapp. Utdelningen sker senare på eftermiddagen. Då har volontärernas lastbil besökt 25-30 Malmöbutiker och befriat dem från livsmedel som annars skulle gått på tippen.

Nya EU-regler innebär dryga böter för matavfall.

– Och när bananerna kommit innanför avfallsbolagets grindar är det kört, säger Therése.

Lite synd på det 700 kilo godis som härförleden anlände till Sysav, det sydvästskånska avfallsbolaget.

– Vi är den billigaste lösningen för butikerna, påpekar Therése Fahlström.

Men för egen del, tillägger hon, handlar det om solidaritet och hållbarhet.

TEXT: PER LÄNGBY

Efter köpfesten: Hyresgästerna får betala kalaset

I Hässleholm finns Brinova, Svenska Hus och Limhamns Hus. I Malmö kan bolagen heta Victoriahem, Heimstaden eller Balder. Många av dem är bostadsbolag som expanderat kraftigt i en tid då räntan var låg eller obefintlig. Men sedan höjdes den, och då kostade det på. Nu vill de att hyresgästerna betalar kalaset.

Vänsterpartiet, däremot, vill frysa hyran.

Hyrona stiger och allt fler har inte råd med hyran. Förra året vräktes rekordmånga familjer, bland dem fanns 824 barn. Foto: Vänsterpartiets bildbank.

Aptiten var som störst 2015–2022 då bolagen passade på att låna upp stora summor som möjliggjorde förvärv av hela bostadsområden. Sedan steg räntorna och hyresvärdarna fick kalla fötter. Men att bolagen överbelånats när räntorna var låga är knappast hyresgästernas fel.

De är snarare i behov av sänkta hyror.

I en rapport från Hyresgästföreningen 2024 skriver föreningens chefekonom Martin Hofverberg apropå ränterallyt att ”det är fastighetsägaren som skördar vinsten, och i konsekvensens namn även

måste stå för förlusten”.

I stället fortsätter hyrona att stiga medan allt fler förlorar förmåga att betala. Enligt kronofogden var antalet vräkningar under fjolåret det största på tjugo år. Bland dem fanns 824 barn. Det är det största antalet sedan 2008.

Lika illa ser det inte ut för fastighetsbolagen och deras ägare. Bostadsföretaget Balder gjorde i fjol en vinst på åtta miljarder. 6,5 av dem delas ut till aktieägarna.

Mot detta har Vänsterpartiet ställt krav på att hyrona ska frysas.

På endast tre år har dessa höjts med 15 procent, påpekar partiets ekonomiskpo-

litiska talesperson Ida Gabrielsson och partiledaren Nooshi Dadgostar. Tidöregeringen ”har tillåtit matjättar, elbolag, banker och fastighetsmagnater att sko sig på vanliga familjers bekostnad”.

Efter valet kommer Vänsterpartiet att kräva en utredning som ser över spelreglerna i hyresförhandlingarna. Om parterna inte kommer överens väntar lagstiftning.

Och i väntan på resultat fryses hyrona.

Om det blir verklighet hänger i sin tur på valresultatet.

TEXT: PER LÄNGBY

Orimliga hyresförhandlingar när skiljemannen bestämmer

Vad sägs om tio procent? Inte? Nio komma åtta? Nio och en halv? Inte det heller? In med skiljemannen! Så kan det låta när Fastighetsägarföreningen Syd kallar till förhandling om hyrona i Hässleholm – eller på andra platser.

Om detta berättar Alfred Johansson, vänsterpartist och ordförande i Hyresgästföreningen Hässleholm Höör. Vi träffas i hans tvåa i centrala stan. Huset ägs av stadens dominerande privata fastighetsägare, Norén Fastigheter AB. Månadshyra: 6 798 kronor.

Förhandlingarna är precis avslutade. Hyran ska höjas med 3,2 procent.

Vid sidan av Noréns fastigheter finns andra privata hyresvärdar. Dessa anlitar Fastighetsägarföreningen, en sammanslutning som i många fall går ut med första förhandlingsinbuden redan under sommaren.

Fortfarande för höga hyreshöjningar

–Och så tidigt finns det inga siffror att utgå från, säger Alfred.

Till slut resulterade uppgörelsen även i detta fall i en hyreshöjning på 3,2 procent.

–Lägre än de tidigare höjningarna, men fortfarande för mycket, hävdar Hyresgästföreningens ordförande.

Avtalet nåddes inte förhandlingsvägen. När hyresgästernas företrädare höll emot tog Fastighetsägarna Syd till sitt nya verktyg, skiljemannen, ett system som kom till i en uppgörelse 2022 mellan parterna i den svenska boendesektorn.

Högern föreslår marknadshyror

–För Hyresgästföreningen var det ett sätt att få bort förslagen på marknadshyror, säger Alfred Johansson.

Hyreshöjningarna är fortfarande alltför höga, säger vänsterpartisten Alfred Johansson är ordförande i Hyresgästföreningen Hässleholm Höör. Foto: Per Längby.

Fastighetsägarna har å sin sida upptäckt att de som regel får ut högre hyreshöjningar när de anlitar skiljemannen, även om denne ska vara opartisk. Det lönar sig att satsa på att inte bli överens. När sammanbrottet väl sker är det skiljemannen som bestämmer den nya hyran utan inblandning från parterna.

De allmännyttiga bostadsföretagen går fortfarande den traditionella vägen via Hyresmarknadskommittén när förhandlingarna brutit samman. Här deltar parterna ända fram till beslutet. Allmännyttan i Hässleholm, Hässlehem, tvingade igenom en hyreshöjning på 3,7 procent den vägen.

Bolagets överskott på tre miljoner kronor används som kommunens

bankomat, säger Alfred Johansson, till skillnad från allmännyttan i Höör som begränsar sig till de lagstadgade kraven på överskott.

Ingen uppföljning

– Vi får ingen återkoppling på hur överskottet från Hässlehem används. Går de till bostadsanpassning eller integrationsarbete? Men någon uppföljning får vi aldrig del av.

Det finns håll att fylla. Behoven av ett förstärkt integrationsarbete i exempelvis Ljungdalaområdet är stora. Ett så kallat utvecklingsområde som på många orter i Sverige varit föremål för de stora fastighetsbolagens köplust under senare år.

–Här i Hässleholm har det inte varit lika tydligt. Men visst har det skett överlåtelser även här, säger Alfred Johansson.

TEXT: PER LÄNGBY

Vänsterpartiet driver på överallt i landet för att stoppa hyreshöjningarna.

Karin Petterssons bok *Förbannelsen* skildrar hur nationalekonomin blir än mer dominerande under 90-talet, och hur både socialdemokrati och borgerligheten nedmonterar och säljer av det offentliga. Foto: Märta Thisner

Bokrecension: Förbannelsen

Vad var det egentligen som hände på 1990-talet, och finns där en förklaring till varför världen ser ut som den gör idag? Det var en period då Sverige och världen förändrades i grunden. I *Förbannelsen* beskrivs vad som hände och hur det påverkar oss idag.

Förra året höll jag en studiecirkel om boken *Konsten att avveckla en välfärdsstat*. En återkommande fråga var vad som egentligen hände på 1990-talet, eftersom allt dåligt verkar ha börjat precis då. Det är alltid riskabelt att reducera världshistorien till specifika årtal, som 1492 eller 1789, men 1990-talet var en tydlig vändpunkt. Sovjetunionen hade fallit, den demokratiska marknadsliberalismen verkade ha segrat, och det gryende internet visade teknikens möjligheter.

Politiken svängde över hela världen: i New Labours Storbritannien var konflikten mellan arbete och kapital utplånad, i USA spelade Bill Clinton saxofon, och Kina skulle bli demokratiskt genom frihandel.

Allt detta och mer tas upp i Karin Petterssons *Förbannelsen*. Det är en politisk biografi som följer hennes uppväxt under 1990-talet. Pettersson är idag kulturchef på Aftonbladet, men har en bakgrund inom Socialdemokraterna, och hon började jobba på Finansdepartementet efter sina studier på Handels-högskolan.

Vi får alltså en berättelse direkt inifrån maktens centrum. *Förbannelsen* skildrar hur nationalekonomin blir än mer dominerande under de här åren, och hur både socialdemokrati och borgerligheten nedmonterar och säljer av det offentliga. Socialdemokraterna skär ner på välfärden för att rädda den, och borgerligheten för att marknaden gör det bättre. Slutresultatet är det samma: en urholkad trygghet och större sociala klyftor.

Det finns ännu mörkare sidor av 1990-talet, som Pettersson lyfter. Internationella konflikter, som inbördeskriget i Jugoslavien och folkmyrdet i Rwanda. I Sverige kom Ny demokrati in i riksdagen, Lasermannen sköt mot invandrare, sexism var normaliserat, och muslimer började pekas ut som ett

Karin Pettersson visar hur processer som började på 1990-talet har påtagliga effekter på hur världen ser ut idag, och är därför läsvärd för den som vill förstå varför vi är där vi är idag.

”

hot mot världsordningen i böcker som *The clash of civilizations*.

Motrörelser existerade naturligtvis, till exempel de återkommande protesterna mot frihandelsavtal, men de fick aldrig fäste i politiken. Klimatpolitiken är ett annat område: de första avtalen om att minska utsläppen av koldioxid togs i slutet av 1997, men fick liten effekt.

Förbannelsen är välskriven och skildrar både personligt och insatt en omvälvande period. Karin Pettersson visar hur processer som började på 1990-talet har påtagliga effekter på hur världen ser ut idag, och är därför

läsvärd för den som vill förstå varför vi är där vi är idag.

Men efter att jag läst boken är det ändå oklart varför 1990-talet blev en sådan vändpunkt för politiken, särskilt den ekonomiska. Några orsaker nämns, som oljekriser och desillusionering över statens roll på 1970- och 80-talet, men de förklarar inte utfallet. Tidsandan? Kanske låg det en förbannelse över 1990-talet.

TEXT: JOHAN STRANDELL

Vänsterpartiets toppkandidater till riksdagen och regionfullmäktige i de skånska valkrestarna

REGIONLISTORNA

Skåne Sydost
Mia Christensson,
58 år, Skurup
Berätta lite om dig själv!

Jag arbetar som undersköterska i nattpatrullen i min grannkommun. Jag bor med min familj: Magnus och vår dotter på 19 år. Jag fick mitt politiska uppvaknande i högstadiet. Då började jag se orättvisorna i samhället och hur kvinnor diskrimineras. Som kvinna i ett välfärdsyrke har det förstärkts och därför är jag organiserad.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Välfärden, samt våra barn och unga.

Vad ger dig hopp om politiken?

Hoppet i människors ögon när jag knackar på deras dörr och frågar hur de har det i sin vardag. Arbetarklassen har blivit representerad av politiker som inte har en susning om vilka förutsättningar vi arbetare lever under. Vi har låtit dessa politiker fatta beslut över våra huvuden men glädjande nog ser jag hur fler från arbetarklassen – som utgör den största delen av befolkningen – nu organiserar sig och tar sig in i de beslutsfattande rummen.

Skåne Nordost
Katarina Olsson,
59 år, Hässleholm
Berätta lite om dig själv!

Jag är gift och jag har två vuxna söner. Jag blev invald i Vänsterpartiets regiongrupp efter valet 2022. Där sitter jag som ordinarie ledamot i Regionfullmäktige och i Hässleholms sjukhusstyrelse. Jag har även uppdrag i Hässleholms kommun. Som person tycker jag att det är viktigt att vara respektfull även om man inte alltid har samma åsikt.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Jag har länge arbetat inom vården, även om det var flera år sedan nu. Jag är också mamma till barn med funktionsvariation. Så med dessa erfarenheter är mina hjärtefrågor vård och omsorg.

Vad ger dig hopp om politiken?

Det är att när jag pratar med medborgare så stämmer deras tankar mycket väl överens med Vänsterpartiets politik. De vill ha fler händer i vården, de vill att vi ska värdesätta personalen mer, de vill att vi ska ha en billig fungerande och utbyggd kollektivtrafik. Det tyder på att vindarna vänt och invånarna ser ett bredare perspektiv än bara för några år sedan.

Skåne Sydväst 2
Patrik Milton, 50 år, Bjärred
Berätta lite om dig själv!

Jag är demokratisk socialist med stort klimat- och miljöintresse. Hösten 2017 återstartade jag partiföreningen i Lomma kommun. Efter valet 2018 har jag haft parlamentariska uppdrag i regionen. Under åren 2018–2022 var jag ledamot i distriktsstyrelsen. Min favoritplats är bastun på kallbadet i Bjärred!

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Som fackligt aktiv ser jag helt klart frågan om att sänka normalarbetstiden som den viktigaste. Jag hoppas att Vänsterpartiet får möjligheten att lägga fram ett utredningsförslag som pressar parterna på arbetsmarknaden att förhandla med varandra precis som när Centerpartiet tvingade fram en försämring av LAS.

Vad ger dig hopp om politiken?

Jag tycker mig skönja en större insikt bland breda folklager om att högerpolitik driver på för ojämlikhet, orättvisor och sliter isär vårt samhälle. När fler engagerar sig mot orättvisorna tänder det ett hopp hos mig om att vi tillsammans kan vända utvecklingen mot ett bättre samhälle för alla.

Skåne Mellankretsen
Angelica Svensson,
43 år, Lund
Berätta lite om dig själv!

Jag gillar att odla grönsaker och lyssna på ljudböcker. Mycket tid går åt till barnen och politiken.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Just nu är frågan om en bra förlossningsvård aktuell och känns nära för mig när jag har småbarn. Där ställs frågan på sin spets: vad är vi beredda att betala för trygghet i ett av livets mest känsliga ögonblick – en förlossning?

Vad ger dig hopp om politiken?

Alla människor jag träffar som berättar för mig hur trötta de är på regeringen, Trump och en orättvis värld. Som är beredda att lägga ner sin tid och kraft på att förändra det här samhället till det bättre. En solidarisk och rättvis värld är inom räckhåll för oss.

Skåne Nordväst
Jenny Björklund Hansson,
45 år, Helsingborg
Berätta lite om dig själv!

Jag har varit aktiv i Ung Vänster sedan tonåren och har en lång erfarenhet av partiarbete. 2020 blev jag gruppleddare sedan kommunalråd för Vänsterpartiet i Helsingborg, men valde i somras att börja arbeta som bostadspolitisk strateg på Hyresgästföreningen. Ett arbete jag verkligen älskar!

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Som funkisförälder så kämpar jag alltid för funktionsrättsfrågorna. Vi som har barn med funktionsnedsättningar har inget val. Sjukvårdsfrågor är väldigt viktiga för mig och i mitt nya uppdrag tar jag med mig erfarenhet från att ha suttit i vård- och omsorgsnämnden i Helsingborg.

Vad ger dig hopp om politiken?

Jag är så glad att se alla orter och regioner där Vänsterpartiet är med och styr eller förhandlar budget. För det visar att vi kan göra konkret skillnad i människors vardag. Därför måste vi tillsammans se till att få ett maktskifte.

Skåne Sydväst 1 (Malmö)
Alexandra Thomasson,
46 år, Malmö
Berätta lite om dig själv!

Är en vetgirig folkhälsovetare och heltidspolitiker men är också mamma till två sportiga barn. Jag spenderar mycket tid på att skjutsa barn till träning och matcher!

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

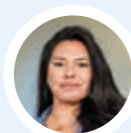
Jag är en person som brinner för en jämlik hälsa. Vi föds med olika förutsättningar.

Vad ger dig hopp om politiken?

Att vi är många som värnar om att alla människor ska ha möjlighet till ett gott liv på lika villkor. Jag tror att vi har kommit till en punkt där folk ser att vi lämnat det trygga samhället vi tidigare kunna lita på och att man nu är villig att kämpa för att ta tillbaka det som har gått förlorat.

Foton: Vänsterpartiet Region Skåne.

RIKSDAGSLISTORNA

Malmö Stad
Banesa Martinez Roldan,
43 år, Malmö

Berätta lite om dig själv!

Jag är en nyfiken och kreativ person som gillar att skapa, tillsammans med andra eller ensam. Musik, dans och sömnad ger mitt liv det lilla extra. Mitt engagemang för allas rätt till ett gott liv är också det som driver mig att vara aktiv politiskt, fackligt och i föreningslivet.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Rätten till en vård efter behov som är förebyggande, jämlik och patientsäker. För att det ska vara möjligt krävs goda arbetsvillkor och arbetstidsförkortning med bibehållen lön. Med kapitalism och marknadstänk i välfärden blir detta omöjligt. Där vill jag vill bidra till verklig förändring.

Vad ger dig hopp om politiken?

Att fler börjar se strukturerna bakom ojämlikheten. När vi vänder blicken och förenar oss mot systemen som skapar de stora klyftorna har vi kraften att tillsammans förändra samhället, och i förlängningen världen.

Skåne Norra och Östra
Linnea Bengtsson, 25 år,
Kristianstad

Berätta lite om dig själv!

Jag är 25 år och socionom. Idag arbetar som enhetschef inom LSS och har en bakgrund som skolkurator. Mitt politiska engagemang väcktes redan i högstadiet när jag såg hur olika förutsättningar vi har. Jag brinner för att bygga ett samhälle som är jämlikt på riktigt.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Jämlikhet är min viktigaste fråga. Jag accepterar inte att barns uppväxt, människors hälsa eller trygghet avgörs av plånbok eller bakgrund. Vi behöver en stark välfärd och en politik som omfördelar makt och resurser – på riktigt.

Vad ger dig hopp om politiken?

Jag får hopp av människor som engagerar sig och vill förändra samhället till det bättre. När fler organiserar sig och står upp för rättvisa visar det att politik kan göra skillnad. Men vi måste också ge framtidstro – annars sviker vi en hel generation.

Skåne Södra
Hanna Gunnarsson, 42 år,
Revinge

Berätta lite om dig själv!

Jag kommer från Helsingborg från början och gick med i Ung Vänster och Vänsterpartiet där 2002. Bor nu i Revinge och är riksdagsledamot sedan 2018.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Som alla vänsterpartister lider jag av den oerhörda ojämlikhet vi har idag. Hemlöshet, alla som är sjukskrivna utan att få rätt hjälp och barnen som inte får en bra start i livet... Detta sätts ju mot de som har otroligt höga löner, lever i överflöd och alltid fått allt de velat ha. Ojämlikheten är enorm. Jag är också väldigt miljöintresserad.

Vad ger dig hopp om politiken?

Jag får hopp av vanliga människors engagemang. Jag har många vänner som de senaste åren, utan att ha varit politiskt aktiva tidigare, har tagit ställning för Palestina, mot DCA och för en mer hållbar värld.

Skåne Västra
Umihana Rasovic, 39 år,
Eslöv

Berätta lite om dig själv!

Jag har länge arbetat med arbetsmarknadsfrågor och mött människor som drabbas av arbetslöshet eller slits mellan otrygga jobb och höga krav. Jag vet att förändring är möjlig när vi organiserar oss tillsammans.

Finns det någon politisk fråga som ligger dig särskilt nära om hjärtat?

Arbetsrätten och att skapa fler jobb är centralt för mig. Ingen ska behöva leva med otrygga anställningar eller pressas till dåliga villkor. Även internationell solidaritet är viktigt för mig. Vi kan inte blunda för orättvisor i världen. Jag står tydligt upp för Palestina och för alla människors rätt till frihet och värdighet.

Vad ger dig hopp om politiken?

Jag får hopp av människor som vägrar ge upp. Av facklig kamp, av unga som engagerar sig och av alla samtal vi har i vardagen. Det är där förändringen börjar. När vi organiserar oss, lokalt och globalt, kan vi faktiskt flytta fram positionerna och förändra.

Foton: Vänsterpartiet Region Skåne.

13-14
JUNISKÅNES
VÄNSTERDAGAR

Efter listsättningar och valkongress står vi redo att ta oss an valrörelsen tillsammans!

Hur använder vi våra valplattformar i vår lokala politik i kommuner, regioner och som företrädare och aktivister?

Vilka möjligheter och utmaningar ligger i att styra från vänster, och hur ser vi på det här hos oss?

Hur når vi ut med våra budskap till så många som möjligt?

Följ med på två dagar fyllda med politisk inspiration & diskussion!

Konferens
ABF Malmö
Spånehusvägen 47

Vi bjuder på frukost, lunch, fika och middag, tid att träffas och prata med varandra!

Mer information och anmälan inom kort på skane.vansterpartiet.se

Middag och samtal
13 juni Moriska
paviljongen

Vänsterpartiet
Skåne

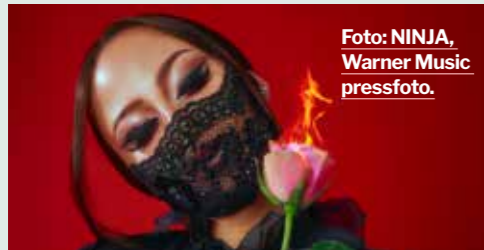

Foto: NINJA, Warner Music pressfoto.

Felicia säger nej till Israels folkmord

– Jag tycker inte att det är bra att Israel får delta. Tankarna har funnits på hur jag ska göra och om jag ska åka överhuvudtaget, men jag har landat i mitt beslut. Jag åker och sedan får jag väl se till att de inte vinner.

Det sa Felicia, vinnare av årets Melodifestivalen till TT. Mellovinnaren är knappast ensam om att tycka så. Tv-bolagen i Spanien, Nederländerna, Slovenien, Irland och på Island har hoppat av tävlingen. Vi minns Eurovision som hölls i Malmö ("Malmö säger NEJ till folkmord").

Felicias uttalande om Israels deltagande borde inte få folk att gå i taket eller se rött, men i Israel ser man rödare än rött. Israel har kacklat och Europeiska radio- och tv-unionen kontaktat de ansvariga på SVT.

Reglerna måste respekteras, men Israel saknar moral för att tala om spelregler. "Det är skamligt att tala om 'ansvar' för artister samtidigt som man tiger om Gaza, Libanon eller Iran", enligt Spaniens motsvarighet till SVT.

KD:s enkelspåriga Alice Teodorescu Måwe anklagar Felicia för antisemitism (att högern inte tröttnar) vilket fick Vänsterpartiets EU-parlamentariker Jonas Sjöstedt att i Aftonbladet säga: "Jag är så trött på att man kletar 'antisemit' på alla som kritiserar Israels folkmord". Det är bara att hålla med, Israel har ingenting i Eurovision att göra och Felicia är inte ett dugg antisemit.

Felicia står fast vid att hon inte tycker att Israel borde få tävla i Eurovision och det hedrar henne.

TEXT: ALEX FUENTES

Vänsterfesten 2026

Antifascism
Fritt Palestina
Maktskifte

Biljetter

Lördag
16 maj
19.30-01.00

Media Evolution City
Stora Varvsgatan 6A

Jeremy Corbyn
Arya Aramnejad
Miram Aida
Faela
MØR Collective
Lucy Headburn

Spela i orkester? Röda Kapellet söker dig som vill kombinera politik och musik!

1974 behövde vänstern i Lund ett dragplåster i täten på demonstrationståget första maj. En orkester. "Självs är bäste dräng" var ett slagord när man rekryterade blåsare och trumslagare inom den växande vänstern till det som blev Lunds kommunistiska blåsorkester, senare Röda Kapellet. Röda Kapellet firade femtio år 2024. Fortfarande spelar vi första maj (sedan många år i Trelleborg, Malmö och Lund) och i valrörelsen för vänstern. Fortfarande ställer vi upp när solidaritetsrörelser eller Fridays for future kallar. Vi har sedan länge spelat på appellmöten på lördagar på Mårtenstorget när vårsolen bryter fram. I december har vi gjort konserter med olika teman: om klimatet, kollektivtrafiken och sist spelade vi musik av Kurt Weill.

Röda Kapellet behöver rekrytera nya blåsare. Vi behöver bli fler och gärna yngre. De flesta i orkestern bor i Lund och några i Malmö. Från och med 1 mars övar vi på Fontänhuset på Magle stora kyrkogata i Lund varje söndag kl 18:30. Gå gärna in på vår hemsida (rodakapellet.se) så får du veta mer. Är du intresserad och har frågor om orkestern så kan du kontakta Bengt Hall på 0733-64 90 70, bengt.er.hall@gmail.com

SOCIALIST-BINGO

Haft knytis-middag	Gått i årets 1 maj-tåg	Betalt skatt	Lånat en bok på biblioteket	Deltagit i Kaffe & Politik med V
Reparerat istället för att köpa nytt	Gömt en flykting	Repat med ett band	Läst marxistisk teori	Nyttjat allemansrätten i naturen
Lärt känna grannen	Haft fackliga förhandlingar med chefen		Protesterat mot högerregeringen	Fått en kompis att bli medlem i V
Bojkottat Israel och USA	Röstat på Vänsterpartiet 13 september	Gått i årets Pride-tåg	Volontärat på en jour	Affischerat vänsterpropaganda
Tränat på Friskis eller Collective Effort	Fått gratis sjukvård	Varit föräldraledig	Deltagit på årsmöte i en förening	Köpt grönsaker på Möllan

Begränsad eftersändning. Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen.

FÅR DET LOV ATT VARA LITE GOFIKA?

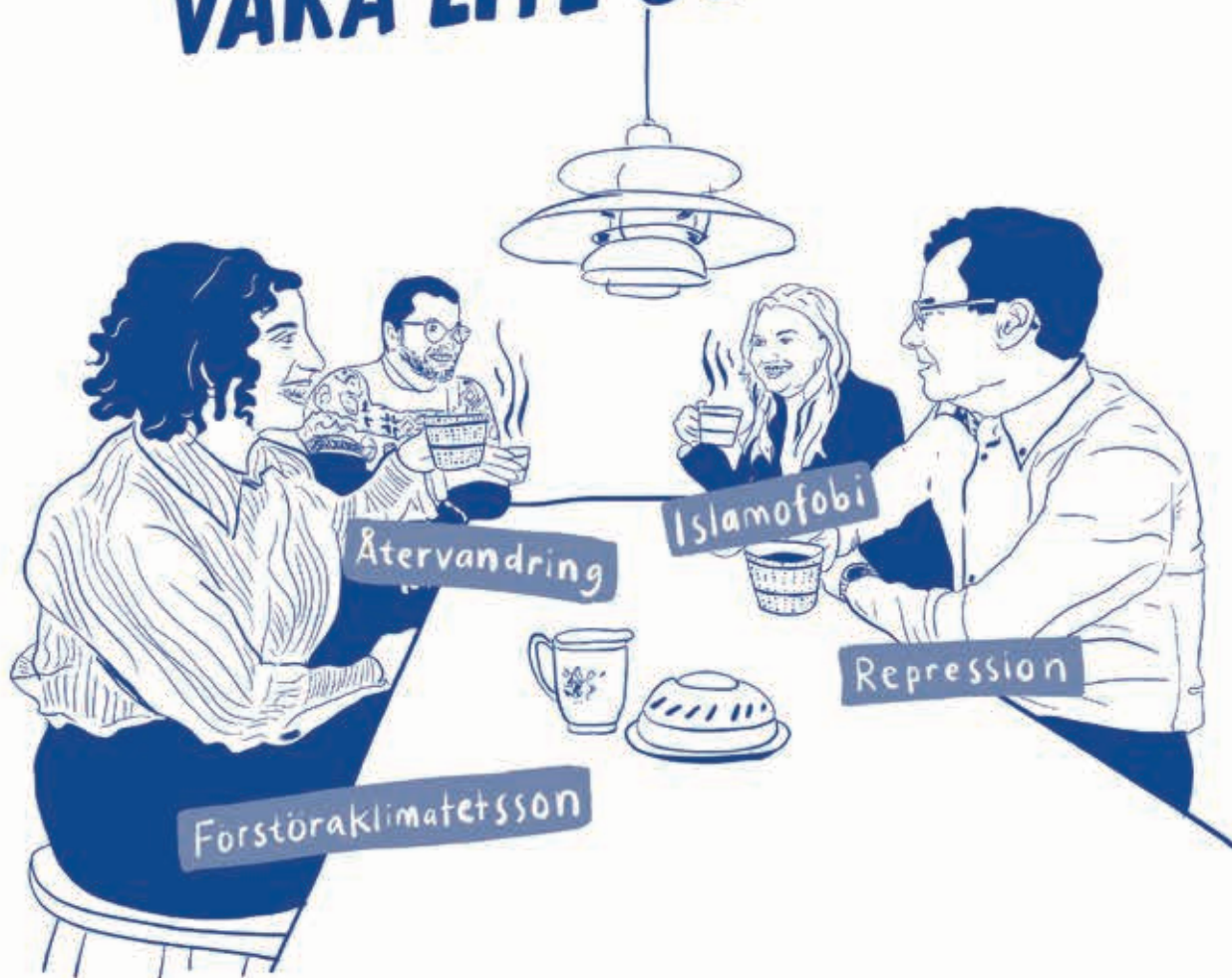

Illustration: Michaela Larsson

Nästa nummer av Folkviljan kommer 3 augusti

Vill du eller din förening synas i Folkviljan? Vill ni berätta, tycka, informera? Välkommen med material senast 15 juni till malmö@vansterpartiet.se

FOLKVILJAN